

Informace o obsahu zahraničních vojen. odborných časopisů

Z obsahu západoněmeckého časopisu „Wehr-Wissenschaftliche Rundschau“

V nakladatelství E. S. Mittler a syn v Darmstadtu vychází již druhý rok měsíčník „Wehr-Wissenschaftliche Rundschau“, jehož hlavním redaktorem je bývalý nacistický generál Alfred Toppe. Časopis chce podle oznámení na obálce „poskytovat přehled o posledním stavu vývoje vojenských věd“, do nichž redakce zahrnuje: válečné dějiny, brannou politiku, strategii, taktiku, válečnou techniku, nauku o zbraních a zbrojní hospodářství. V tomto výčtu není zmínka o operačním umění a o politické výchově. Linie daná kapitalistickými vojenskými doktrínami zůstává pochopitelně beze změny.

Časopis je ve skutečnosti jakýmsi neoficiálním orgánem bývalého generálního štábu hitlerovců, kde se objevují jména všech možných nacistických generálů a důstojníků, kteří se podpisují s plným hodnostním označením s poznámkou a. D., to znamená „mimo službu“.

Poslání časopisu lze shrnout do těchto hlavních bodů:

1. Dokázat Američanům, že jejich účast na zničení nacistické armády byla největší chybou západních spojenců, že to byl „historický omyl“, který je schopna napravit jen znovu na nohy postavená německá fašistická armáda pod vedením hitlerovských generálů.

2. Svalit odpovědnost za zdrcující porážku na neschopnost Hitlerovu a ukázat „genia lidu“ nacistických generálů.

3. Dokázat, že Clausewitzova doktrína nebyla poražena, nýbrž naopak, že uplatněna na mechanizovanou, opencéřovanou a okřídlenou armádu je tou nejlepší doktrínou pro válku a útok na SSSR.

4. Časopis na jedné straně dotěrně nabízí služby Wehrmachtu Američanům, tvrdí, že bez německých generálů a jejich zkušeností nelze táhnout proti Sovětskému svazu, a na druhé straně se nenápadně snaží dokazovat převahu německého vojenství nad americkým válečnictvím.

5. Snaží se zbavit Němce, hlavně německou mládež, strachu před válkou, zlomit v nich odpor proti vojenské službě. Časopis se snaží malovat válku jako dobrodružnou vojenskou hru, jako nejvhodnější zaměstnání pro německé muže.

Většina článků se zabývá problémy remilitarisace Německa. Autoři se snaží dokázat, že válka vlastně již dávno vypukla nebo, lépe, že nikdy nepřestala. Neustále se vytýká Západu jeho „osudná chyba“, že nechal Německo prohrát válku. S vytvořením fašistické armády v západním Německu časopis na jisto počítá: „Kyvadlo osudových hodin se rychle kývá. Poslední naděje pro Evropu leží v remilitarisaci Německa“ píše autor článku „Křesťan a remilitarisace“. Časopis si ovšem stěžuje, že ani v západním Německu není situace taková, jak by si to revanšisté přáli. „Zvláště německá mládež se daleko odklonila od

ideálů vojenství, žije ze dne na den a stará se jen o své osobní zájmy, píše se v článku „Mládež a její přispění k brannosti“. Časopis se proto zabývá otázkou výchovy, „vojenského ducha“ v několika státech: „Vojáci občané?“, „Německé vojenství a evropská obroda“ a „Zkušenosti s vedením a zacházením s lidmi na pomocném křižníku v letech 1939-1942“. Tento článek na příklad objevuje nutnost toho, aby důstojník znal své podřízené. Autor píše otom, že na palubě bylo lépe říkat po ránu „Dobré jitro“ než „Heil Hitler“, což prý byl pozdrav zcela „neosobní“. Další „výchovné“ články jsou: „Proměnná a neproměnná hodnoty ve světě vojáka“ a „Kameradschaft“.

O tom, jak se zbavit „liberálních názorů minulosti“, poučuje čtenáře autor citovaného už článku „Křesťan a remilitarisace“. Podle něho „stát není přece nic jiného než semknutí všech zbraní schopných mužů k obraně jejich rodin. Kdo — jako na příklad pacifista — myslí jen na sebe, nepotřebuje stát; stát by neměl potřebovat ani jeho a měl by ho vysadit nahého na zemských hranicích.“ Proto prý se všemi námitkami proti remilitarisaci! Vždyť po dvě tisíciletí vedou křesťané válku, a přece církev nikdy neodsuzovala válku samu o sobě... Také každý křesťan ví, že války trvají, dokud trvají dědiční hříchy, a proto má křesťan povinnost na válku se připravit.

Jsou to odporné články, ale zároveň, i směšné kdyby tu nešlo o věci tak nebezpečné míru. Jsou projevem toho neomezenějšího prusáctví, které se ani trochu nepoučilo strašlivou porážkou.

Některé články vyjadřují obavy z pronikání politiky do armády: „svět vojáka je jiným světem než svět občana... občan se soustřeďuje na svou výdělečnou činnost, pracuje pro sebe... vojenská služba je službou celku... má-li voják splnit svůj úkol, musí na hranicích jeho světa ztichnout spor o formy a metodologickou náplň společenského zřízení... pro vojáka se nehodí označení občana ve zbraní, ...německé vojenství nevytvořilo teprve Prusko, nýbrž žilo už dávno před počátkem braniborskopruských dějin, obdobně jako nenalezlo svůj poslední a nejvyšší výraz teprve v materiálních bitvách 20. století.“

Časopis se zabývá i odbornými „poučeními“ z druhé světové války. Jsou to články plné ideologických zmateností. Dokonce Georg. V. Sondenstern se ve svém článku „O sovětském dialektickém a historickém materialismu“ snaží vysvětlovat marxismus, ovšem jen vzhledem na to, že je třeba, znát ideologii nepřítele“. Autor obšírně „vykládá marxismus“, ale nedovede zhodnotit jeho význam. Neuvědomuje si, že vysoká morálka sovětských vojáků pramenila právě z marxistického uvědomění a že to byl jeden z hlavních faktorů, který přispěl k porážce Německa. Autora ovšem ani nenapadne se nad tím zamyslet. Hledá jen způsoby, jak této ideologii čelit.

Tyto články o „zkušenostech“ jsou charakteristické tím, že přes všechna drzá slova a vychloubač-

ství proniká podvědomě ze slov těchto zbitých průšáckých generálů hrůza před neporazitelnou silou sovětského lidu, která je přes všechny úvahy pro ně něčím děsným, nepochopitelným: „Evropská armáda — bude-li kdy muset vstoupit do boje — utká se s nejtvrdším bojovníkem světa.“

Na adresu těch, kteří se domnívají, že Západ má přece jen lepší vedení, vyvinutější ducha, vyšší kulturu a pokročilejší zbrojní techniku v míře vyrovnávající, ne-li převyšující, ozývají se varovná slova: „Ti kdo vyslovují takové názory, přehlížejí, že se právě sovětské vedení vojsk naučilo mimořádně mnoho, že toto vedení má nejlepší a nejmodernější zbraně, že ovládnutí zbraní, kázeň, vytrvalost a bojová zdatnost sovětského vojáka jsou nesporně dokonalé a že pro vybavení a zásobování milionových armád pečují zbrojní průmysl, pracující podle nejmodernějších metod, proti němuž Evropa ještě vůbec nemůže vykazovat něco rovnocenného.“ Stejný názor vyslovuje autor jiného článku, španělský generál slovy: „Sovětský voják za poslední války prokázal vynikající vojenské vlastnosti: vytrvalost, statečnost, odolnost, kázeň a oddanost.“

Rovněž v článcích, v nichž jsou popisovány některé operace a boje nacistických vojsk na východní frontě, setkáváme se často s vysokým hodnocením sovětského vojenského umění, osobních hodnot sovětského vojáka a kvality sovětské vojenské techniky; zkrátka váleční štváči si přece jen zčásti uvědomují, jakou silou je dnes Sovětský svaz s celým táborem míru.

O československé armádě se vyslovuje jeden z pisatelů: „Z armád dunajského prostoru je československá armáda nejlépe vyzbrojenou armádou. Zaujímá důležité strategické místo v Evropě.“

Obzvláště nepříjemné vzpomínky zanechal u příslušníků bývalé nacistické armády hrdiný boj sovětských partyzánů. Jsou uváděny statistické údaje o počtu útoků partyzánů na železniční zařízení, jichž bylo jen u armádní skupiny „Střed“ za jediný měsíc srpen 1943 celkem 1392. „... činnost partyzánů za německými frontami druhé světové války postavila německé vedení války před úkoly, které se za daných okolností nedaly vyřešit.“ K opakování toho, co dělala nacistická armáda za druhé světové války, vyzývá jeden z autorů slovy: „Čím méně jasnými se staly ženevské a haazské konvence se zřetelem k soudobým bojovým metodám, tím bezohledněji a bez váhání nutno vystupovat proti všemu, co lze považovat za partyzána, chceme-li proti jeho zákeřné bojové činnosti účinně zasáhnout. Při tom je bez významu, zda někdo je partyzánem z vlasteneckého popudu, tedy dobrovolně, anebo zda se stane partyzánem nuceně, zda nosí stejnokroj nebo občanský šat.“ Autoři nejvíce valnou úctu před ženevskými konvencemi. Tak na příklad autor článku „Idea a symbol Červeného kříže ve vojenské zdravotnické službě“ doporučuje vůbec odstranit používání označení zdravotnických zařízení a zdravotnického personálu znakem červeného kříže a tento personál plně ozbrojit. Jsou to úvahy, které se velmi dobře rýmují s tím, co dnes skutečně dělají Američané v Koreji. A srovnat tyto názory a praxi je velmi uvědomující.

Mnoho místa věnuje časopis strategickým úvahám. Tyto strategické úvahy jsou jen omílanými amerických

útočných plánů. Píše se tu o Středomoří, o dunajském prostoru, o strategickém významu Turecka a také o strategickém významu Arktidy. Tyto články slouží k potvrzení amerických útočných plánů.

V časopise jsou rovněž články o americké válečné technice. Opakuje se tu všechno, co plánoval Hitler a co dnes plánují Američané. Je tu knoflíková válka, rozhodovaná malými výborně vycvičenými a vyzbrojenými jednotkami, válka dálkovými raketami, všechny ty válečné recepty, ke kterým se uchyluje buržoazie, která nemůže počítat s lidem, s pevností zápolí a dobrou bojovou morálkou vojáků. Avšak i z těchto úvah problemské obavy před dokonalou Sovětskou armádou i sovětskou bojovou technikou. Po zkušenostech z druhé světové války a po zkušenostech v Koreji vymýšlejí američtí a nacističtí strategové nové a nové směry svých knoflíkových válek. Jednou spoléhají na letectvo, na rakety, na atomovou pumu a ve skutečnosti se pohybují v začarovaném kruhu, z kterého se nemohou vyprostit. Navíc ještě autorům, kteří se snaží „objektivně“ podepřít své názory, unikají zajímavá přiznání o neúspěších americké vojenské techniky (na př. přiznání o rozdrácení amerického bombardovacího svazu v Koreji a p.).

Ve dvou článcích je hodnocen význam dělostřelctva a tankového vojska v budoucí válce; oba články se stavějí proti názorům, že by uvedené zbraně byly dohrály svou úlohu. Autor článku „Zahraniční názory o použití taktických leteckých svazů“ zjišťuje, že se americké a anglické názory na použití taktických leteckých svazů také shodují s německými poznatky z druhé světové války.

Také bombardování německých měst americkým a britským letectvem je věnováno několik článků časopisu. Tak článek „Letecká válka a teroristické útoky“ pokouší se na základě zkušeností z poslední války dokázat, že neúčinnější použití operačního letectva nezáleží v zničení nepřátelského průmyslu a v rozrušení morálky obyvatelstva zbouráním jeho příbytků, nýbrž v ochromení a rozrušení dopravní soustavy. Recenze knihy „Červený kohout“ přináší výňatky z této knihy o hrůzách plošných požárů měst, způsobených zápalnými pumami a uvádí statistiku ztrát na obyvatelstvu a škod na budovách v Německu, kratší stať „Nové cesty protiletecké obrany“ obsahuje úvahy o ochraně proti atomovým pumám.

Kromě uvedených obsáhlejších článků přináší větlina čísel v rubrice „Militarische Kurznachrichten“ krátké zprávy o různých senačních technických novinkách. Tyto zprávy jsou přejímány skoro výhradně z amerického a anglického tisku. Úkolem těchto krátkých zpráv má být pozvednout obdiv k americké technice. Ovšem pro normálního člověka jsou tyto zprávy jen svědectvím strašného úpadku a nesmyslnosti amerického vedení války.

Tak nový zimní výstroj americké armády je doplněn botami, které prý snižují možnost výbuchu náslapné miny. Dále se tu píše o vrtulníku vážícím 45 kg, který přenese bojovníky přes nepřátelské linie (nosí se na zádech), o atomovém dělu, „které má jen jedinou nevýhodu, že si jeho transport dove-deme představit jen na speciální dálnici“ atd.

Souhrnem lze konstatovat, že v časopise není nic

Autor článku cituje u zvedené služební pomůcky některá ustanovení:

„Jedním z nejjednodušších prostředků, jak zastavit jednotky protivníka, jestliže se podaří průlom obrany, byl čelní protiútok (protiúder). Zpravidla může být tohoto způsobu použito jen tenkrát, není-li průlom proveden na široké frontě a jestliže jednotky bránící se na křídlech průlomového pásma odolávají a nedovolují-li nepříteli průlom rozšířit. Je však třeba, aby zálohy určené pro takový protiútok (protiúder) byly na místě a mohly ho provést rychle a s překvapením, dokud se ještě nepříteli nepodařilo průlom rozšířit. Zálohy se umísťují tak, aby byly v hloubce ohroženého úseku (pásma) obrany již v době, kdy jsou odhaleny přípravy nepřítele k útoku a směr jeho hlavního úderu.

Prostor soustředění záloh má být volen tak, aby nebyly ohroženy dělostřeleckou přípravou, při tom aby byly schopny rychle a s překvapením zahájit protiútok (protiúder). Jádrem zálohy jsou vyšší obrněné jednotky nebo tankové útvary a samohybné dělostřelectvo s motomechanizovanou pěchotou.

Prostory soustředění záloh musí být skryty před pozorováním nepřítele a zabezpečeny protiletectvou obranou.

Ponecháváme jednu z podmínek úspěšného protiútku (protiúderu) je udržení křídla v prostoru vlnu, je nutno použít všech prostředků jednotek bránících se v hlavním pásmu obrany k zabránění dalšímu rozšiřování pásma průlomu. Používá se k tomu jednak paleb dělostřelectva, jednak místních záloh, kterých se použije buď k obraně nebo provádění menších protiútoků. Jestliže se nepříteli podařilo prolomit obranu v značně širokém pásmu (30 i více kilometrů), není správné použít taktických záloh k protiútokům. Je lépe, aby prováděly obranu na místě a aby byl proveden rozhodný protiúder silou několika armádních sborů.

Podaří-li se nepříteli průlom na široké frontě, je chyba snažit se zasáhnout protiúderem celou šířku pásma průlomu. Je lépe provést protiútok (protiúder) jen v tak širokém pásmu, aby jednotky, které jej podnikají, neztratily na své útočné síle.

(Poznámka. To znamená v pásmech, jejichž šířka odpovídá obvyklé šířce útočného pásma jednotek. Na př. pěší prapor v pásmu 450 až 900 m, pluk 1000 až 2000 m, divise do 3 km a p.)

Protiútok (protiúder) musí být proveden včas. Nepříteli nesmí být dovoleno zasadit do průlomového pásma druhé (třetí) sledy. Opožděné provedení protiútku (protiúderu) vede k neúspěchu nebo při nejlepším k těžkým ztrátám.

Jako příklad čelního protiúderu uvádí autor článku protiofensivu německo-fašistických vojsk z března 1943 v prostoru Charkov.

V závěru článku shrnuje hlavní zásady a podmínky, za kterých je možno vést čelní protiútoky (protiúderu), takto:

— terén dovoluje skryté soustředění záloh, snadný a skrytý přesun záloh do východiště protiútku (protiúderu),

— zálohy musí být dostatečně silné a pohyblivé, a jejich jádrem musí proto být obrněné vyšší jednotky nebo tankové útvary podporované pěchotou a dělostřelectvem,

— je nutno udržet křídla průlomového pásma zásahem dělostřelectva a taktických záloh a nedovolit nepříteli rozšířit pásmo průlomu,

— protiútok (protiúder) musí být proveden včas a jeho dobu je třeba volit tak, aby byl veden v době, kdy se nepříteli nepodařilo rozšířit průlom a zasadit své druhé (třetí) sledy v době, kdy jeho jednotky jsou desorganisovány, oslabeny a dokud nebyl schopen organisovat palebnou podporu k odražení protiútku (protiúderu) a k zabezpečení postupu k dosažení dalšího úkolu,

— je třeba dosáhnout dočasné místní převahy letectva,

— čelní protiútok bude prováděn vždy, když není čas k přemístění záloh do východiště vhodného k provedení bočního protiútku (protiúderu).

Článek je zajímavý z několika důvodů. Především ukazuje, jak se Američané „učí“ od poražených fašistických generálů a štábů a přejímají metody boje německé fašistické armády.

Za druhé je článek pro nás poučný v tom smyslu, že nemůžeme při výcviku vlastních kádřů, při cvičeních a p. trvale předpokládat, že americká armáda bude, dojde-li k válce, zásadně provádět za obranného boje jen boční protiútoky (protiúderu) a že je nutno počítat i s možností protiútoků (protiúderu) vedených čelně.

Konečně článek potvrzuje, že sovětské zásady o provádění průzkumu za útočného boje a o vedení útočného boje jsou správné. Průzkum ať v taktickém nebo operačním rámci musí včas a spolehlivě odhalovat uskupení nepřítele, čímž je zajištěno i odhalení uskupení záloh nepřítele a tím i zámysl nepřítele, jak jich použije — t. j. k vedení protiútku (protiúderu) čelního nebo bočního.

Naše zásady vedení útočného boje a jejich důsledné uplatňování dovolují úspěšně čelit jak bočním, tak čelním protiútokům (protiúderům) nepřítele. Vytvářet široká pásma průlomu obchycováním boků nepřítele, hloubka uclnění útočné sestavy, vytvoření protitankové zálohy, plánování podpory dělostřelectva a letectva v celé hloubce útoku a na všech stupních, součinnost druhů vojsk, nepřetržitost průzkumu a konečně iniciativa velitelů všech stupňů jsou prostředkem, jak úspěšně čelit protiútokům nepřítele.

Sovětská armáda, řídící se zásadami sovětského vojenského umění a mající své materiální základy v socialistickém hospodářství, byla schopna plánovat a uskutečňovat přímého útočných operací, v kterých dosahovala průlomů na šířce několika desítek kilometrů a kde hloubka útočné operace dosahovala 300 až 600 km. Zkušenosti z Veliké vlastenecké války ukázaly, že proti takto založeným operacím byla hitlerovská armáda bezmocná. Právě tato bezmocnost, nutnost rychle „ucpat díry“ přinutila hitlerovský generální štáb používat i čelních protiútoků. Nebylo možno se držet zásad o vedení protiútoků do boků, poněvadž se hitlerovská fronta hroutila, a jediným prostředkem, jak zastavit sovětská vojska, bylo vrhnout zálohy, které byly po ruce, do čelního protiútku. Tak tomu bylo na př. v prosinci roku 1942 při protiúderu Mannsteinovy skupiny k uvolnění obklíčeného uskupení Paulusovy armády u Stalingradu a při protiofensivách u Charkova v březnu 1943 a u Budapešti v dubnu 1945.

nového, co by doplňovalo již známý obraz o útočných plánech imperialistů. Ovšem všechna tato fakta jsou v něm shrnována, rozpracována a deklarována s typickým fašistickým cynismem. Osm čísel tohoto neonacistického časopisu, dává obraz vážného nebezpečí, které hrozí ze západního Německa a z amerických útočných plánů, ale zároveň dává obraz o stag-

naci, bezvýhodnosti a chaosu ve vojenských a všech ostatních problémech západního světa.

Nenasytné úvahy nacistických generálů, služebníků Wall Streetu jen ukazují nesmírnou převahu stalinové vojenské vědy nad imperialistickými útočnými plány a převahu tábora míru nad upadajícím a rozkládajícím se panstvím imperialismu.

(Zpracovalo Vojenské dokumentační středisko)

Z obsahu maďarského časopisu „Katonai Figyelő“ 1951

Redakce Vojenské myslí má nyní celý ročník 1951 maďarského vševojskového časopisu Katonai figyelő. Důstojníci a generálové, kteří ovládají maďarský jazyk mohou si časopis podle potřeby vyžádat k studijním účelům. Pro jejich informaci uvádím názvy nejzajímavějších článků:

Číslo 2/1951: O významu vojenských cvičení. Politická příprava vojsk v době pobytu v letních výcvikových táborech. Zabezpečení součinnosti druhů vojsk při vojenských cvičeních. Vojenská cvičení tankových jednotek. Význam spojení a zabezpečení jeho nepřetržitosti. Význam týlu při vojenských cvičeních. O službě rozhodčího. Materiální zabezpečení armádního sboru (zhodnocení velitelsko-štabního cvičení). Zvyšovat úroveň bojové přípravy. Význam Polního řádu. Metoda vypracování předběžného řešení velitele divise před průlomem obranného postavení. Ještě několik slov o obraně na široké frontě. O přípravě důstojníků v záloze. Osvobození Maďarska.

Číslo 3/1951: Útok s násilným přechodem řeky. Ženíjní zabezpečení útoku s násilným přechodem řeky. Použití dělostřelectva při násilném přechodu řeky. Organizace spojení při násilném přechodu řeky. Použití tankového a mechanisovaného vojska při násilném přechodu řeky. Organizace protitankové obrany při násilném přechodu řeky. Zabezpečení potřeby munice při násilných přechodech řek. Vliv vojenských geografických činitelů na boj. Plán ženijního průzkumu ženijního náčelníka divise. O přípravě vyšších velitelů a o štabním výcviku. Letouny

s velkými rychlostmi. Mapy socialistických a kapitalistických států.

Číslo 4/1951: Úloha velitelů a štabů při plánování a provádění vojenských cvičení. Velitelé a štaby na cvičeních útvarů a vyšších jednotek. Metodika plánování vojenských cvičení. Stranicko-politická práce v době vojenských cvičení. Základní vysvětlivky k úkolům týlové služby v období podzimních vojenských cvičení v r. 1951. Plánování a provádění vojenských převozu v době vojenských cvičení. Vpřed k vytvoření a upevnění zdravotnické ochrany v táborech. Použití zvukoměrné baterie k řízení palby. Ženíjní zabezpečení PD v útočném boji. Organizace zdravotnické služby při násilném přechodu vodních překážek. Osvojování si techniky a novátorské hnutí.

Číslo 6/1951: Organizace útoku a velení v útočném boji proti nepříteli ve vybudované obraně. Dělostřelecké zabezpečení útoku na vybudovanou obranu nepřítel. Použití tanků a samohybných děl za útoku na vybudovanou obranu nepřítel. Úkoly ženijního vojska při průlomu vybudované obrany nepřítel. Organizace spojení za útoku na vybudovanou obranu nepřítel. Průzkum bojem. Týlové zabezpečení útoku na vybudovanou obranu nepřítel. Vývoj a význam opevnění. Praktické návyky ve štabní práci. Otázky zdravotnické služby v naší armádě. Zdravotnická služba u tankových a mechanisovaných jednotek. Poznámky k článku „Úloha štabních vyšších jednotek při organizaci a provedení vojenských cvičení u jednotek“. Význam geologické mapy pro velení.

Musí být protiútok a protiúder veden vždy bočně?

Americký vojenský časopis Military Review z července 1952 uveřejňuje pod tímto nadpisem článek, v němž jeho autor, pplk. americké armády, Bedford dokazuje, že není správné vždy a za každé situace snažit se o přímou aplikaci zásad o vedení protiútoků (protiúderů).

Cituje nejprve americký Polní řád, v němž se o způsobech provádění protiútoků říká, že

— účelem protiútku (protiúderu) je obnovit přední okraj obrany nebo obkličt a zničit jednotky protivníka, jímž se podaří vniknout do obrany,

— protiútok (protiúder) má být veden do boku protivníka, který se vklíní do obrany.

Autor článku vyvozuje, že ačkoli Polní řád americké armády zdůrazňuje, že protiútok (protiúder) má být veden do boku protivníka, je nutno si povšimnout i protiútoků (protiúderů) čelních. Tento způsob

protiútoků (protiúderů) prováděli za druhé světové války velmi často Němci. Podle autora má určité výhody a v některých případech nebude ani možno protiútok (protiúder) provádět jiným způsobem. Autor se při tom odvolává na služební pomůcku vydanou americkým generálním štábem „Německá obranná taktika proti průlomovým operacím sovětské armády.“

(Poznámka. Je známo, že Američané po druhé světové válce dali zpracovat zajatým německým fašistickým generálům a důstojníkům generálního štábu jejich zkušenosti z boje na východní frontě. Tito generálové a důstojníci zpracovali podle amerických rozkazů řadu poježdění a ta jsou americkým generálním štábem rozšiřována ve formě služebních pomůcek. Uvedená služební pomůcka je zřejmě jednou z nich.)

Boj v horách v zimě

V červnovém čísle amerického vojenského časopisu *Military Review* z r. 1952 uveřejnil pluk. americké armády Heasley článek, v němž se zabývá bojem v horách v zimě. V článku vlastně shrnuje poznatky, kterých nabyl američtí intervenční vojska v Koreji. Cituje příklad použití americké 1. jezdecké divise během americké ofensivy v lednu – únoru 1951.

(Poznámka. Označení „jezdecká“ je historické, jde o motorizovanou divisi, které bylo za uvedené ofensivy použito jihovýchodně od Seulu. Terén v pásmu útoku této divise je typický horský terén, velmi chudý na komunikace, s hlubokými údolními a hřbety vysokými kolem 1300 až 1400 m. Pásmo útoku divise bylo široké 16 až 30 km. Hloubka útoku byla 35 až 40 km.)

V úvodu článku zdůrazňuje autor, že horský terén a ztížené povětrnostní podmínky mají velký vliv na vedení boje a na použití jednotek. Velitelé nedovedou vždy přizpůsobit všeobecně platné zásady pro vedení boje podmínkám horského terénu.

Podle autora je nutno počítat s tím, že se za boje v horách zmenší pohyblivost jednotek, sníží palebná síla jednotek a že vzniká řada obtíží, pokud jde o spojení, zásobování a odsun. Za boje v horách je podle zkušeností americké armády nutno ve zvýšené míře decentralizovat velení. Úzká horská údolí, nesnadnost spojení a nutnost vymanévrovat nepřátelské odpory postupem po hřebtech nebo napříč terénem za podpory dělostřelectva působícího hlavně z prostorů podél komunikací nutí k použití malých jednotek.

V Koreji vytvářejí Američané nejčastěji bojová uskupení v síle zesílených rot až praporů. Tato bojová uskupení mají zpravidla úkol zmocnit se dominujících výšin, z kterých protivník brzdí postup v údolích. Jindy bývá úkolem oněch bojových uskupení proniknout do týlu nepřítele k přetržení jeho komunikací. Jen výjimečně bylo na odpory protivníka útočeno čelně. Avšak i v těchto případech bylo současně manévrováno k jeho obklíčení a napadení z týlu.

Decentralizace velení vyžaduje zvlášť pečlivého plánování vyššími veliteli. Plán boje pro samostatné manévrující rotu a praporek zpracovává štáb pluku, někdy štáb divise. V Koreji bylo použito (v případě uvedené 1. jezdecké divise) systému určování postupových čar nebo prostorů, kterých jednotky musily dosáhnout v daném čase a jejichž dosažení musely hlásit. Při tom bylo dbáno toho, aby terén byl důkladně „pročesan“. Američané v obavě před partyzány, kteří jim, jak je známo, způsobili a způsobují ještě dnes značné ztráty, proěřovali všechno mužské obyvatelstvo vesnic. Konečně je autorem doporučováno, aby bylo při plánování vždy dbáno místních povětrnostních podmínek a možnosti jejich náhlých změn.

Po dobytí jednotlivých dominujících výšin je americkými jednotkami vždy zaujímana přechodně kruhová obrana. Palby je při tom nutno organizovat ještě za denního světla a v noci udržovat v pohotovosti trvale 50% mužstva jako zajištění proti proti-útokům. Autor doporučuje co největší využití odstřelovačů, jejichž úkolem má být znepokojovat protivníka a hlavně působit ztráty mezi nepřátelskými veliteli.

Obtížnost zásobování a nutnost starat se ve zvýšené míře o materiální zabezpečení jednotek, konečně nutnost boje proti malým jednotkám lidové armády a partyzánů pronikajícím do týlu, byly důvody k tomu, aby všechny důležité komunikace byly zajišťovány jednotkami.

Pokud jde o zkušenosti s použitím bojové techniky, se způsoby materiálního zabezpečení a p., uvádí autor:

a) Použití tanků:

Tanky nemohly následovat pěchotu za jejího manévrování terénem. Proto jich bylo nejčastěji použito k přímým palbám na cíle označené pěchotou. Po dobytí jednotlivých výšin přesunovaly se rychle po komunikacích a v údolích do pásma postupu soušedů, snažíce se o obejití odporů nepřítele a o palby v týlu. Zpravidla byla rotě pěchoty přidělována četa, praporu 1 až 2 čety tanků.

b) Dělostřelectvo:

Dělostřelectvo se přemísťovalo po sledech. Zpravidla bylo schopno trvale podporovat postup pěchoty přímými palbami na cíle označené pěchotou. Vzhledem k jednotkám pronikajícím do týlu a k činnosti partyzánů muselo být zpravidla z pěchoty vyčleněno po čtí pěchoty k přímé ochraně jednotlivých baterií. Autor uvádí, že se nezkušenost pozorovatelů dělostřelectva a nedostatek výcviku v počátku útoku projevoval v nepřesnosti paleb dělostřelectva. Konečně činilo dělostřelectvo obtížné najít vhodná palebná postavení. Ukázalo se také, že by bylo bývalo třeba horského dělostřelectva s větší pohyblivostí v daném terénu.

c) Zbraně pěchoty:

Podle autora osvědčily se z pěchotních zbraní kromě 106 mm minometů vodou chlazené, 7,62 mm kulomety, a 12,7 mm kulometry; 75 mm bezzákluzových protitankových kanonů bylo možno použít jen z palebných postavení poblíž stezek nebo cest, po kterých se mohly pohybovat jeepy.

(Poznámka. 106 mm minomety jsou plukovní minomety. Váží 67 kg. Vodou chlazený 7,62 mm kulomet je zbraní praporní, váží 43 kg. 12,7 mm kulomet je protiletadlový kulomet. Používá se ho však i k palbám na pozemní cíle. Váha 65,5 kg. Bezzákluzový kanon 75 mm je také zbraní praporu, váží 43 kg. Používá se ho jako protitankové zbraně a také k palbám na jiné pozemní cíle. Obtíž použití těchto zbraní je hlavně v dopravě střeliva. Sám kanon je dopravován na jepeu.)

Podle autora se nejlépe osvědčily 81 mm minomety a 57 mm protitankové bezzákluzové kanony. Tyto kanony byly dopravovány vždy co nejbližší k cíli (na 200 až 400 m). Dobře se podle autora osvědčily i 88 mm pancéřovky. Bylo jich používáno ke střelbám na zjištěné zbraně nepřítele. Nálóží bylo používáno k vytvoření umělých lavin, sesunů půdy, blokování stezek, cest a p.

d) Pojitka:

Spojení bylo obtížné, počet pojitek nestačil. K zabezpečení radiového spojení bylo často nutno zařadit reléové stanice, aby bylo spojení v hornatém terénu vůbec dosaženo. Nedostatky byly způsobeny také obtížností dopravy těžšího spojovacího mate-

riálu. Podle mínění autora bylo by třeba vybavit jednotky větším počtem radiových stanic.

Poznámka. Autor se nezmiňuje v článku o tom, jakým materiálem jsou jednotky americké armády v Koreji vyzbrojeny. Z autorových závěrů se zdá, že je používáno stále ještě materiálu z druhé světové války. V nynější době prý americká armáda koná pokusy nebo již zavádí do výzbroje nový spojovací materiál, lehčí a výkonnější, než je ten, kterého bylo používáno za druhé světové války.

e) Zásobování, odsuny, výstroj atd.

Praporeční výdejny byly tvořeny na místech, kam až mohly zajíždět jeepy. Z těchto praporečních výdejen byl proviant, střelivo a pohonné hmoty dopravovány za rotami na zádech.

K této dopravě používala americká armáda násilím naverbovaných Korejců, které organizovala v t. zv. civilní dopravní roty. Každému pluku byla přidělena jedna taková rota.

(Poznámka. V americké armádě vytváří prapor, pluk a divise vždy výdejny. Za normálních okolností však odebírají roty, prapory a pluky proviant, střelivo a pohonné hmoty vlastními prostředky. V daném případě se starala o dopravu materiálu jednotka o stupeň vyšší.)

Odsuny se děly obdobně. Prapory zřizovaly jedno nebo několik předsunutých praporečních obvozišť.

Výstroj jednotek pro boj v horách a v zimě se osvědčil. Stačí prý úplně k ochraně těla za teplot -10°C . Osvědčilo prý se použití spacích pytlů pro dva muže.

Zkušenosti podle autora ukázaly, že k udržení dobrého fyzického stavu je třeba, aby jednotky na frontě dostávaly alespoň jednou denně teplou stravu, a aby byly častěji střídány. Z toho důvodu měly dva pluky uvedené I. jezdecké divise po čtyřech praporech a proto byl zrušen jeden z pluků divise.

f) Bojové letectvo:

Součinnost s letectvem se ukázala jako nedosta-
tečná. Určování cílů se provádělo pomocí světelných

nebo dýmových raket. Letečtí návodčí nestačili zpravidla pěchotě nebo byla jejich činnost ztěžována špatnou viditelností a p. Za boje v horách je nezbytné, aby pěchota i ostatní jednotky byly vybaveny vytyčovacími terči.

g) Mapy:

Mapy jsou všeobecně špatné. Je nutno v široké míře používat leteckých snímků a často přezkušovat údaje map pozemním průzkumem.

Autor článku uzavírá své pojednání tvrzením, že zásady vedení boje v horách, dnes uplatňované v americké armádě, jsou správné, že však je nutno cvičit všechny štáby a jednotky k boji v horách. Velitelé malých jednotek a štáby všech stupňů musí být více cvičeny ve vedení samostatných akcí, je nutno zvýšit ve větší míře znalost materiálního zabezpečení boje v horách.

Američtí imperialisté, jejich generálové a vojenští odborníci věnují válce v horách a v zimě velkou pozornost. Cvičení prováděná v Aljašce a v Kanadě, mají získat zkušenosti boje v zimě. Často se píše o zlepšování technické výzbroje a výstroje americké armády pro boj v horách a zimě. Článek pplk. Heasleye ukazuje, že se američtí imperialisté snaží vytěžit co nejvíce taktických a technických zkušeností z vyprovokované jimi intervenční války v Koreji, pro třetí světovou válku, kterou nepokryté připravují.

Po stránce taktiky vedení boje, použití zbraní a materiální nepřináší článek zvláštních poznatků. Svědčí o tom, že se Američané „učí“ bojovat v horách a že musí spoléhat ne na materiální převahu jimi vychvalovanou, nýbrž na člověka. Ukazuje však i nedostatky americké armády, hlavně ve výcviku velitelů a jednotek. Autor se jen letmo zmiňuje o nutnosti zajišťování vlastních komunikací, o nutnosti zaujímání kruhové obrany po dosažení dobytých výšin a konečně o nutnosti vyčleňování pěchoty k ochraně dělostřelectva. Tyto zmínky svědčí o účinnosti taktiky korejské lidové armády a čínských dobrovolníků a partyzánů, kteří dovedou mistrně využívat hor k zasazování těžkých ran interventům.